

Forfatter: Udrag fra Skolekammeraterne

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 169.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-textsingemann01-shoot-idm140296365941680/facsimile.pdf> (tilgået 09. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

og Latter, medens jeg faer ondt ved enhver Obduction. Nu bort fra disse Beenrader idag! Det er Helligdag – jeg vil i Kirke!

Paa Veien til Kirken glemte han reent alle misnødige Skrupler; han huskede heller ikke paa, at han var pyntet og vilde spille en rask Cavallerolie, men gik stille og glædede sig over den herlige Foraarluft, som han selv i Staden syntes at indaandede. At han gik en Omvej til Kirken, mærkede han først, da han stod udenfor den prægnige Gaard, hvor Amalias Fader, den rige Agent Falk, boede. Han saa alle Ruilegardinere nedruledede og undrede sig derover, da man dog ikke kunde sove endnu og vel neppe saa tidlig kunde være reist paa Landet. Han besluttede at spørge sig for hos Portneren. Han ringede sagte og beskedent. Den fornemme Portner, der paa Klangen troede at høre, det var en Betler, lod ham staae. Han tog Mod til sig og ringede sterk. Da Portneren nu lukkede op og saa den pyntelige Herre, fortalte han ham meget høflig, at Herskabet var taget ud paa det nye Landsted ved Strandveien, tillige med den fremmede Grev Schwalben, der om tre Dage skulde have Bryllup med Frokenen.

Valman vidste ikke Meer af hvad han havde hørt. Han foer afsted som en Rasende og kom først til Besindelse, da han, imod Sædvane, befandt sig i en Viinkjelder, ligeoverfor Kirken, som han først havde agtet sig til.

„Brud om tre Dage!“ – mumlede han – »Grevinde Analia v. Schwalben – det klinger ganske anderledes end Madam Valman – men hvad har jeg at bebreide hende? det var jo kun i Drøm, i magnekisk Søvn, hun gav mig hint Kys og satte denne Ring paa min Finger – Dosmer! Dosmer, som kunde bygge et heelt Livs Lykke paa en Drøm!“ – Han slog sig for Panden og forlangte Viin. Han skyldede et Glas ned og blev siddende med Haanden under Kinden.

„Hvad seer jeg? – Christen Kirkelam!“ – klang nu en velbekjendt Stemme i hans Øren, og han hørte med Forundring sit Øgenavn fra Skolen, idet en pudseerlig rodnæset Karrikatur omfavnede ham.

„Er det muligt – udbrød Valman – „Du er virkelig her, Mathis Galgefugl! – og er hverken hængt endnu eller druknet i Brænde-viin!“ –

„Fy, Kammerat!“ – sagde Mathis, – «man hænger ikke engang Tyve meer, end sige magiske Konstzere, som kun stjæle Forstanden fra dem, der alt ere gale affor megen Klogskab. Tro heller ikke, jeg drikker Brædeviin meer! det var kun i min uskyldige Barndom. Nu er

jeg kommen til bedre Forstand og drikket Viin, med en lille Forstørkning af Mirakel-Essents. Det fornøier mig ellers – vedblev han – »at du heller intet Hængchoved er længer, men holder din Andagt i dette gode Kapel, og ikke blande de gamle Kjærlinger derovre.«

»Det var ogsaa kum i min uskyldige Barndom! – sagde Valman og lød med et smerteligt Træk – »at jeg var et stille, fromt Kirkelam. – Nu er jeg blevet en Hospitalsulv. Nu vil jeg dog ogsaa engang høre Orgelet med Glæset i Haanden her fra Vinukippen. Den Skaal, gale Mathis! – I vor Skolegang sang jeg tiidt med Taarer i Øinene for Liig, medens du sang en lidetlig Vise paa Psalmietonen. Nu maa jeg have lært at skære min egen Fader op, om det skulle være, og synge en Drøkkesvise dertil. Jeg er blevet en lystig Practicus, som du seer. Fortel mig nu hvad der er blevet af dig! Du seer jo ud som en udenlandske Gjøgler.«

»Respekt for Konsten, Kammerat! – jeg har ikke løbet Verden igennem for Ingenting. Mens du har taget i stukkende Aadsler, har jeg gjennemforsiker Naturens ædlere Dybheder. Har du ikke seet min røde Placat paa Hjernet – saa læs den der! og læs hvorledes du med Værdighed bør titulere din lærde Ven, Professor Mathias Franzénius! Med disse Ord trak han en stor Placat frem, hvori han, med den høje Øvnigheds Tilladelse, indbød et oplyst fordomsfrift Publicum til sit naturmagiske *Camera obscura*, med Opregnelse af alie de Hoffer og Fyrster, han ved sine mesterlige magiske Konster havde forbauset, og med den skydende Underskrift: *Mathias Franzénius, Doctor Physiologia & Professor extraordinarius Magia naturalis & supranaturalis.*«

»Og med denne selvgorde Titel vover du at lade dig see het oftentlig? – spurgte Valman. – »Den første bedste Aagerkarl vil jo kjende den gale Mathis Frantsens Næse i den anden Ende af Gaden og kaste dig i Slutteriet uden Aften.«

»Et andet Værelse, Garou! Frokost og den bedste Johannisberger! – ræbte nu Mathis med fornem Mine til Opvarteren, der just nærmede sig, medens flere Vinhusgæster trædte ind.

Saa snart de gjenfundne Skolekammerater vare alene, vendte Mathis sig et Øieblik til siden og fremtraadte nu ganske ukjendelig for den forbausede Valman, med et gammelt gjennemfuret Ansigt, og idet han kastede en stor klingende Pung paa Bordet, sagde han med aldeles forandret Stemme: »Hvilken Djævel kjender nu Mathis Frantsen, og hvem vil kaste den rige Dr. Franzénius i Slutteriet?«